„Danskeren",

et ugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

Udgivet af
DANISH, LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.
„Danskeren" udkommer hver Torsdag.
Pris pr. Aargang i de Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.
Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der overterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det annoncerede, bedes de altid omtale, at de saa Annoncementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Almanak.

Aar efter Kristi Fødsel 1900.
Aar efter Verdens Skabelse 5900.
Aar efter Reformationen 383.

November. — 30 Dage.

Nymaane den 22. Kl. 2,33 Fm.
Første Kvarter d. 29. Kl. 0,51 Eftm.

25 S 26 M 27 Ti. 28 O 29 To. 30 F.	**24. S. e. H. Tfh.** { G.T.: Col 9,1-14. Math 9.18-26 N.T.: 2 Kor.5,1-10; Joh. 5.17-29 „Derfor aflade vi og ikke fra den Daag, vi hørte det, at bede for Eder og begære, at I maa fuldes med hans Villies Erkendelse i al Visdom og aandelig Forstand."

December. — 31 Dage.

Fuldmaane d. 6. Kl. 5.54 Form.
Sidste Kvarter d. 13. Kl. 5,58 Eftm.
Nymaane d. 21. Kl. 7,10 Eftm.
Første Kvarter d. 28. Kl. 9 Eftm.

1 L	
2 S 3 M. 4 Ti. 5 O. 6 To. 7 F. 8 L.	**1. S. i Adv.** { G.T.: Rom.13,11-14. Matth 1.1-19 N.T.: Ef. 42, 1-12, Luk. 4, 16-30 „Natten er fremrukket, og Dagen er kommen nær. Derfor lader os aflægge Mørkets Gerninger og iføre os Lysets Vaaben."
9 S 10 M 11 Ti. 12 O. 13 To 14 F. 15 L	**2. S. i Adv.** { G.T.: Rom.15, 4-9; Luk. 21, 25-36 N.T.: Ef.11, 1-10; Matth. 25,1-13 „Derfor antager Eder hverandre, ligesom Kristus har antaget os, til Guds Ære."

Thi hun sagde ved sig selv: dersom jeg ikkun rører ved hans Klædebon, da bliver jeg helbredet. Men Jesus vendte sig om, og da han saa hende, sagde han: Datter, vær frimodig din Tro har frelst dig.

Og Kvinden blev helbredet fra den samme Stund. Matth. 9, 21—22.

Folkevise.

Der rinder saa mangen Taare
alt under grønne Ø;
der bolstres saa mangen Baare,
for blomstrende Liv maatte dø.

Men bolstres der mangen Baare
for blomstrende Liv maatte dø,
dog kender jeg tungest en Taare
alt under grønne Ø.

Kender jeg tungest en Taare
alt under grønne Ø,
den græd vor Herre saa saare,
for Syndere monne han dø.

Men græd vor Herre saa saare,
for Syndere monne han dø,
dog kender jeg bliden Baare
alt under grønne Ø.

Kender jeg bliden Baare
alt under grønne Ø,
sig monne vor Herre kaare
for Menneskens Liv at dø.

Monne sig Herren kaare
for Menneskens Liv at dø,
saa rinde nu ingen Taare
alt under grønne Ø.

Saa rinde nu ingen Taare
alt under grønne Ø,
vor Herre har grædt saa saare,
at Menneskens Graad skulde dø.

Vor Herre har grædt saa saare,
at Menneskens Graad skulde dø;
thi bolstres nu ingen Baare,
for blomstrende Liv maatte dø.

Saa bolstres nu ingen Baare,
for blomstrende Liv maatte dø;
han monne til Liv os kaare
paa Saligheds skønne Ø.

Han monne til Liv os kaare
paa Saligheds skønne Ø;
der rinder ret ingen Taare,
der skal ikke Livet dø.

Der rinder ret ingen Taare,
der skal ikke Livet dø;
der bolstres ret ingen Baare
paa Saligheds skønne Ø.

Harald Jensen.

Dr. Martin Luthers sidste Dage og Død.

Indsendt ved Chr. Falck.

Da der fra Katolikker stundom udspredes usandfærdige Historier om Luthers Død, og da mange af vort Menighedsfolk ikke ved, hvad de skal sige hertil, har jeg tænkt at kunne gøre en Tjeneste med at opskrive følgende Beretning, som skriver sig fra Øjenvidner til Luthers Død. Denne Beretning er oversat paa Dansk af F. L. Mynster og findes bag i dennes Udvalg af Luthers Breve og lyder som følger:

Beretning om Luthers Død og Begravelse.

Forfattet af
Justus Jonas; Michael Celius og Johannes Aurifaber.

Den 23. Januar 1546 rejste Dr. Luther efter Grevernе af Mansfelds Indbydelse fra Wittenberg, og laa første Nat over i Bitterfeld. Aarsagen til Grevernes Indbydelse var den, at der en Tidlang havde hersket stor Uenighed mellem dem, hvilke Stridigheder truede med ødelæggende Følger for hele Grevskabet, hvorfor Greverne havde bedet Dr. Luther, som var barnefødt i deres Land, at bebyde sig med at mægle dem imellem og om muligt at bringe et Forlig i Stand. Omendskønt han nu ikke havde plejet at indlade sig paa slige verdslige Sager, men altid og alle Vegne, som noksom bekendt, med yderste Flid havde varetaget sit Kald, saa havde han dog for sit Fædrelands Skyld ikke villet undslaa sig for denne Rejse, i Haab om at faa Enighed bragt til Veje, omendskønt det faldt ham meget besværligt at rejse paa denne Aarstid.

Den 24. Januar kom han til Halle og tog Natteherberg hos Dr. Jonas. Her blev han i tre Dage standset af Oversvømmelser, og prædikede her een Gang i Vor Frue Kirke. Den 28. lod han sig, og det visselig ikke uden Livsfare, sætte over Vandet i en Baad med sine tre Sønner og Dr. Jonas. Efter at han nu, afhentet fra Grænsen af en stor Skare Følgesvende med 113 Heste, nærmede sig Eisleben, blev han meget syg i Vognen. Men da man i Herberget havde gnedet ham med varme Tæpper, klagede han sig ikke mere.

Indtil den 17. Februar sysselsatte Mæglingen ham i Eisleben, hvor han desuden holdt fire Prædikener, een Gang offentlig modtog Absolutionen af Sognepræsten og paa apostolisk Vis selv indviede to Præster. Man hørte ham ogsaa i denne Tid udtale mange smukke og trøstelige Tanker; saaledes omtalte han ofte sin høje Alder og ytrede det Haab at skulle lægge sig til Hvile, naar han igen kom hjem til Wittenberg.

Hver Aften gik han Klokken otte eller mangen Gang tidligere fra Bordet i Storstuen ind i sit eget Kammer. Her stod han derpaa en god Stund i Vinduet og bad saa alvorligt til Gud, at vi ofte hørte nogle Ord af hans Bøn. Saa vendte han sig glad om fra Vinduet, som om han ved Bønnen havde sagt en Byrde fra sig, og gik derpaa i Seng, efter endnu at have talt lidt med os.

Men den 17. Februar, da man tydelig kunde mærke hans Afkræftelse, bad vi ham alle, ogsaa Greverne, om ikke at deltage i de Forhandlinger, som før Middag holdtes i Storstuen, men at hvile sig. Han forblev da ogsaa i sin Stue, hvor han dels laa paa de læderbetrukne Løjbænk, og dels gik omkring i Værelset; men om Aftenen satte han sig atter til Bords i Storstuen paa sin sædvanlige Vis og talte her mange vigtige Ord om Døden og det tilkommende Liv. Blandt andet omtalte han ogsaa det Spørgsmaal, om vi i hin salige og evige Forsamling skulde genkende hinanden; og da vi bad ham om at ytre sig herom, saa sagde han:

„Ja, hvorledes gjorde Adam? Han havde aldrig set Eva. Han laa der og sov; men da han vaagnede, saa sagde han ikke: „Hvor kommer du fra? Hvad er du for en?" men han sagde: „Du er Kød af mit Kød." Hvorfra vidste han, at hun ikke var sprungen ud af en Sten? Deraf, at han var fuld af den Helligaand og den sande Gudserkendelse. Til denne Erkendelse og dette Guds Billede bliver vi i det tilkommende Liv fornyede i Kristus, saa at vi der, bedre end Adam og Eva, skulle kende vore Fædres og Mødres Ansigt og hverandre indbyrdes."

Ikke længe efter disse Ord stod han op og gik ind i sin Stue, hvor han efter Sædvane knælede ned i Vinduesfordybningen for at bede. Men da Magister Johannes Aurifaber snart efter kom op til ham, sagde han: „Jeg er igen beængstet og stakaandet." Aurifaber kaldte hurtigt paa os andre, og da vi kom op til ham, klagede han meget over Trykken for Brystet. Men da vi straks gned ham dygtigt med varme Klæder, hvilket Middel han plejede at bruge hjemme, saa sagde han, at nu havde han det bedre. I det samme kom Grev Albrecht løbende til med Medikamenter, og sagde: O, kære Hr. Doktor, hvorledes gaar det? Herpaa svarede Dr. Luther: „Der er ingen Nød paafærde, naadige Herre; det begynder at blive bedre." Da Grev Albrecht nu selv havde givet ham Medicinen, og Dr. Luther følte sig bedre, saa gik Greven igen fra ham.

Omtrent Kl. 9 lagde Dr. Luther sig paa sin Løjbænk og sagde: „Kunde jeg nu blot sove en halv Times Tid, saa haaber jeg, det vilde blive bedre." Derpaa sov han over een Time en blid og naturlig Søvn. Da Klokken slog 10, vaagnede han og sagde: „Se, sidder I endnu her? Vil I ikke gaa i Seng?" Nej, kære Hr. Doktor (svarede vi); nu skulde vi jo vaage og opvarte eder. Derefter ønskede han at komme op, og stod ogsaa op og gik ind i et tilstødende Kammer, der var beskyttet mod al Trækvind; og da han traadte over Døretærskelen, sagde han uden at klage sig: „I Guds Navn!*) Jeg gaar i Seng in manus tuas commendo spiritum meum; redemisti me, Domine, Deus veritatis" (i dine Hænder befaler jeg min Aand; du har genløst mig, Herre, du troefaste Gud!)

Da han nu havde lagt sig i Sengen, som var redt med varme Sengeklæder, gav han os alle Haanden til Godnat og sagde: „Dr. Jonas og I andre, beder for Evangeliet, at det maa have god Fremgang; Conciliet i Trient forfølger det med stor Vrede." Derefter forblev Dr. Jonas hos ham i Kammeret tilligemed hans to Sønner, Martin og Paul, hans Tjener Ambrosius, og et Par andre Tjenere. Doktoren sov godt, indtil Klokken slog et, da vaagnede han og kaldte paa sin Tjener. Dr. Jonas spurgte ham, om han atter følte den tyngende Svaghed. Derpaa svarede han: „Ak, Herre, min Gud, hvor jeg dog har ondt. Kære Dr. Jonas, jeg mener, at jeg skal dø her i Eisleben, hvor jeg er født og døbt. Derpaa stod han op, gik uden Hjælp eller Haandsrækning ind i Stuen, og gentog atter, da han skred over Døretærskelen, de Ord: In manus tuas commendo spiritum meum; redemisti me, Domine, Deus veritatis! Efter at være gaaet et Par Gange frem og tilbage i Stuen, lagde han sig paa Løjbænken, klagende over en meget stærk Trykken for Brystet, som dog endnu skaanede Hjertet. Derpaa forlangte han atter at blive gnedet med varme Klæder og at indhylles med varme Dyner, da han mente, det vilde hjælpe ham, at man holdt ham varm. Tillige sendte man hastigt Bud i Byen og lod to Læger kalde, med dem kom ogsaa Grev Albrecht og hans Hustru, Grevinden, som medbragte allehaande Essentser og Læstedrikke og uden Ophør gjorde sig Flid med at styrke og vederkvæge ham. Midt under alt dette sagde Dr. Luther: „Kære Gud, jeg er meget syg; jeg farer herfra; jeg skal vist dø her i Eisleben." Da sagde Dr. Jonas: „Ærværdige Fader, I er falden i en stærk Svøb; Gud vil i sin Naade lade det blive bedre." Da svarede han: „Ja, i den kolde Dødsvøb; jeg skal opgive Aanden; Sygdommen tager til." Derpaa begyndte han at bede og sagde:

„O, min himmelske Fader, min Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, du al Trøstes Gud! Jeg takker dig, at du har aabenbaret mig din Søn, Jesum Kristum, som jeg tror paa, som jeg har prædiket og bekendt, som jeg har elsket og priset, og som alle de ugudelige forfølger og despotter. Jeg beder dig, o Jesu Krist, at du vil lade min Sjæl være dig befalet. O, himmelske Fader, om jeg end maa forlade dette Legeme, og nu bortrives fra dette Liv, saa ved jeg dog med Vished, at jeg evigt skal

*) „Walt's Gott!"

være hos dig, og at ingen kan rive mig af dine Hænder."

Fremdeles sagde han: Sic Deus dilexit mundum, ut unigenitum filium suum daret, ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam (Saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn den eenbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv); og derpaa de Ord af den 68. Sal.: Deus noster, Deus salvos faciendi, et Dominus est, Dominus educendi ex morte (Vi har en Gud, som hjælper, den Herre, Herre, som frelser fra Døden).

Derpaa forsøgte en af Lægerne endnu Anvendelse af en meget kostbar Medicin, som han altid for Nødstilfælde bar i sin Lomme. Dr. Luther tog en Skefuld deraf og sagde atter: „Jeg farer herfra; jeg skal opgive min Aand;" og derefter sagde han atter hastigt tre Gange: Pater in manus tuas commendo spiritum meum; redemisti me, Domine Deus veritatis. Da han nu havde betalet sin Aand i Guds, sin himmelske Faders, Hænder, saa begyndte han at ligge stille hen. Man kaldte paa ham, men han svarede ikke. Da badede Grev Albrechts Hustru og Lægerne hans Puls med allehaande Essentser. Men da han blev liggende uden at røre sig, saa raabte Dr. Jonas og Magister Celius ham højt ind i Øret: „Ærværdige Fader, vil I standhaftigt dø i Troen paa Kristus og paa hans Lære, som I har prædiket den? (Slutter.)

Lidt om Gerningen og Forholdene i Yankton og tilhørende Annekser.

Jeg har nu og da tænkt lidt paa at meddele en Smule offentlig om min Gerning herude, da det jo nærmest er en Missionsmark, jeg blev sendt til og staar i, og at Samfundet af den Grund maaske nok kunde ønske at høre lidt om, hvordan det gaar. Men saa har jeg ogsaa tænkt, at det altid har sine Vanskeligheder at skrive offentlig om sine egne Sager og sit eget Arbejde, idet det kan være fristende at fremstille det mere lovende, end det med Rette fortjener. Dette vil jeg nu se at undgaa i det lille Omrids af Forholdene, jeg her vil give.

I Yankton er det smaat nok, og saa vidt jeg kan skønne, har det været det altid, og det er ogsaa, hvad Folk her selv siger. Som een Grund til dette kan vel nævnes, at her for sjældent og utidigt har været fast boende Præst. Især i en By er det misligt ikke at have Præst paa Pladsen. Men ved den Betjening, her har været, er Gerningen da bleven holdt oppe, saavidt som det nu kunde lade sig gøre. Og et Arbejde er her da at gøre. Her findes da nogle troende Mennesker, hvilke er glade ved, at her kan være Betjening, og forøvrigt er her da ogsaa en Flok, der vil samles om Ordet; men her kræves Tid og Taalmodighed at faa noget rigtigt frem her. Vel nærmest i Mangel af bosiddende Præst var der ingen dansk Søndagsskole, da jeg kom her, men Børnene gik i forskellige engelske Kirker. Men nu har vi da Søndagsskole og ogsaa nogen Hverdagsskole, og det lader ogsaa til, at en Del Forældre faar Øje for, at det er bedre selv at faa noget gjort for Børnene end at lade dem løbe til alle Sekter. En Kvindeforening, der var kommen i Gang, kort før vi kom her, arbejder ogsaa ret godt. For nylig sendte den en ikke lille Pakke Tøj til et af vore Børnehjem. Og blandt ydre Ting kan ogsaa det nævnes, at vi har faaet indsat en køn lille Altertavle og lidt mere i Kirken. Og en Kirkegald paa en tre Hundrede Dollars er ogsaa nu bleven betalt. Som sagt, alt er smaat, men med Guds Hjælp kan der være Fremgang at haabe; og man bør jo altid haabe det bedste.

Som Anneks, Prædikeplads, har jeg en Plads ved Navn Lakeport. Jeg kommer der en Søndag om Maaneden, men det er saa nær ved, at jeg kan holde Tjeneste der og i Yankton samme Dag. Det er et lille Settlement, og Virksomheden er ogsaa lille, men de, der samles, er glade ved, at de kan faa lidt Betjening. Og saa har jeg selv, siden jeg kom her, fundet en anden Prædikeplads. Det er inde i Nebraska, 12 Mil fra Yankton. Disse folk har nu og da haft Betjening af norske Præster, men nu, da jeg blev bekendt med dem, havde de ingen Betjening. Jeg hørte om dem, at de sad uden at høre vor Herres Ord, og jeg aflagde dem da et Besøg, og Udbyttet af dette blev, at de ønskede, jeg skulde betjene dem en Søndag om Maaneden. Det gør jeg saa, men saaledes, at jeg ogsaa den Søndag prædiker her i Yankton. Pladsen hedder St. Helena, en lille By. Og de fleste af dem, der samles, bor ogsaa i Byen. Det er en Flok, der gerne vil høre Naadens Ord og derfor samles med Lyst. Saa jeg er glad ved, at jeg fik begyndt en lille Virksomhed der; thi jeg haaber, det skal blive til Velsignelse. Og vort Folk er jo saa underlig adspredt, og det mere end paa een Maade, hvorfor det alle Vegne gælder om at søge Landsmænd op og samle dem om Ordet og Sakramenterne. Og hvor er der dog ikke meget at gøre, meget, der endnu „ligger hen". Ja, det kan siges og maa føles om vort Folk herovre, at „Høsten er stor", saa der trænges til mange Arbejdere og mange Bønner, for at Guds Rige kan komme, Sjæle blive ført ind paa Frelsens og Livets Vej.

Dernæst har jeg saa en Virksomhed i Ethan her i S. Dakota, 64 Mil fra Yankton. Der staar to smaa organiserede Menigheder, der for det meste har haft hver sin egen Betjening. Den ene Menighed har været betjent af „Den danske Kirke", og den anden fra „Det danske ev.-luth. Kirkesamfund" (Blair-Samfundet), og nu senere fra den forenede Kirke. En Gang imellem har disse to Kredse dog hjulpet sig med at blive betjent af een Præst, men uden nogen formel Sammenslutning. Saadan var det ogsaa under Pastor N. S. Nielsen, som besøgte Pladsen, indtil jeg afløste ham. Jeg modtog altsaa de to Flokke samlet og med den Forudsætning, at de fremdeles vilde gaa i Kirke sammen, forudsat, at de kunde blive tilfreds med det. Nu, det har, Gud ske Lov, gaaet rigtig godt, ligesom det ogsaa er en kær Flok Mennesker at virke iblandt. Begge Parter gaar sammen, og de samles ogsaa flittigt, hver Gang jeg kommer der. Og de Søndage, jeg ikke er der, holdes der ogsaa Opbyggelse, og ogsaa Søndagsskole, ledet af en Mand der paa Pladsen. Jeg begyndte med at betjene dem een Gang om Maaneden, men for en Tid siden blev det ordnet derhen, at jeg skulde komme der to Søndage om Maaneden. Og hver Gang jeg kommer der, læser jeg saa med Børn og Konfirmander Lørdag og Mandag. Med Hensyn til „Kaldelse" havde jeg jo heller ikke her andet Kald end det, at Samfundet havde sendt mig til disse Pladser for at tage et Arbejde op. Men for en Stund siden begyndte den Kreds, som tilhører vort Samfund, at tale om at give mig Kaldsbrev. Dette blev saa besluttet og udført. Og nu forleden, da vi havde Missionsmøde deroppe, indsatte Kredsformanden, Pastor N. S. Nielsen, mig som Menighedens faste Præst. Og den anden Menighed, som ikke har udstedt noget formelt Kald, er lige fuldt med til at støtte Sagen og er med i det hele taget. Det har jo ellers sine Vanskeligheder, hvor Folk er kommet til at staa over for hinanden som Partier af den eller den Grund. Men hvor den kristne Sag og det tælles Bedste bliver set paa som noget højere end det mindre vigtige, der kan dog meget falde i Lave, naar der bliver taget paa Tingene med Forstand. Og i den Retning kan det nok siges, at det har gaaet og gaar saa godt i Ethan, som det efter Forholdene kunde være at vente Gud ske Lov for dette og for alt, hvad der kan hjælpe til at faa vort Folk i Tale og saaledes aabne Døren for det Evangelium, „der er en Guds Kraft til Salighed".

Med det samme jeg giver denne lille Beretning om Ethan, er der en anden Ting, jeg lige vilde berøre. Der har ved Lejlighed været sagt deroppe, at det kunde være godt, om der blev skrevet lidt i Bladene om Pladsen, da det navnlig for den kirkelige Sags Skyld kunde ønskes, at Kredsen blev lidt større. Det er dog endnu ikke bleven til noget med at skrive, og jeg vil da lige give et Par Bemærkninger om de ydre Forhold deroppe. Skulde saa nogen ønske at gøre sig nærmere bekendt med Pladsen, da maatte de jo helst gaa dertil for at se, hvordan det tager sig ud. Landet og Priserne paa Ejendomme og henliggende Land er saadan, at man synes, at Folk, som vil et Sted hen, kan være tjent med at gaa dertil. Og navnlig i det sidste Aars Tid er der ogsaa kommen Liv i Handelen med Ejendomme. Og Landet er saa ogsaa steget i Pris. For ikke saa længe siden kunde der købes 160 Acres med nogen Bygning paa for 1500—3000 Doll., men nu er en saadan Ejendom kommen op til 3000 Doll. Det er mest Tyskere (Katolikker), der bor omkring ved det danske Settlement, og det er ogsaa mest deres Landsmænd, som for nærværende køber Land, og det er jo for at faa det tyske Settlement større. Men de Danske vilde jo ogsaa gerne have deres Tal forøget, som sagt, navnlig for Kirkesagens Skyld og bl. a. for at kunne blive stærke nok til at faa bygget en Kirke, hvad der kunde behøves. Endnu kan nævnes dette, at der er Fællesmejeri paa Pladsen, og det er i god Virksomhed. Og det danske Settlement er 4—6 Mil fra Byen Ethan, hvor der er Banestation. Dette til Vejledning for Landsmænd.

J. Pedersen,
Yankton S. Dak.

Til Venner.

Det var os en stor Glæde iffor, da vi bad om Sengetøj til vor Skole, at vi da ikke alene blev hjulpen lidt, men bogstavelig talt fik **nok**. — Ja, dette lille Ord nok skal understreges, for det er saa sjeldent, at man ret faar Brug for det i den Retning.

Men i Aar tror jeg ikke, vi har nok af Sengetøj, da der, saa vidt vi kan se, nu er bedre Udsigt for vor Skole, end nogen Sinde før; derfor vil vi atter bede om lidt Sengetøj, helst saa snart som muligt. Naar vi ikke har skreven om dette før, saa er det, fordi vi ikke hidtil har kunnet nogenlunde overse Stillingen for Vinteren. Altsaa venter vi nu paa eders Svar.

Kr. Anker,
Blair, Nebr.

Fælles Ungdomsmøde.

Efter Indbydelse afholder „Udvalget til Ungdomssagens Fremme" sit aarlige Møde i Latimer, Ia., fra 6.—9. Dec.

Alle Udvalgets Medlemmer ville komme til Stede.

Samtidig vil der blive afholdt Møder for de unge. Emnet: „Hvad er det at faa i sin Daabspagt?" foreslaaet af de unge i Latimer, vil blive indledet og forhandlet.

De unge paa de forskellige Steder bedes sende Delegater. Og selv fra Steder, nærmere beliggende, hvorfra der kommer en Flok, bør der sendes Delegater, som sammen med Udvalget kunne deltage i mere privat Samtale om Livet og Arbejdet blandt de unge.

Paa Udvalgets Vegne,
J. Gertsen.

* * *

Til ovenstaaende skal jeg kun føje den Opfordring: Lad os nu endelig før 1. Dec. faa at vide, hvem, hvornaar og hvortil I kommer! Vi er villige til at hente alle, der melde sig, men da vi bor paa Landet, maa vi vide Tid og Sted for eders Ankomst til Byerne Hampton eller Latimer.

I Haab til Herren, at han vil give os Vejr og Vej, saa vi kan samles — beder I, Venner, fra fjern og nær at komme til os og hjælpe denne store Sag frem ogsaa blandt os.

Paa Ungdomsforeningens Vegne,
A. Kirkegaard,
L. Box 24. Latimer, Ia.

Kirkeindvielse.

St. Pauli dansk ev. luth. Menigheds nye Kirke i Ringsted Ia. bliver, om Gud vil, indviet Søndag den 16de December. Gudstjenesten begynder Kl. 10 Form. De to følgende Dage holdes Missionsmøder.

Venner fra fjern og nær indbydes paa det hjerteligste; kom mange med Bøn om Herrens Velsignelse. Meld eders Kommetid og Sted inden 10de December til undertegnede.

C. H. Schmidt.

Smukke, danske Præstekraver

(220 Vider) leveres til den billige Pris $2.15, portofrit. Kraver opsættes for 65c, portofrit.

Miss C. Strand,
1812 17de Ave. So., : Minneapolis, Minn.

Danmarks Kort.

Størrelse 28x28 Tommer. Trykt i forskellige Farver, viser klart Jernbaner, Byer, Købstæder og Flækker, samt alle betydeligere Landsbyer, større Gaarde og Kirker.

Tilsendes paa en Paprulle portofrit for 45 Cts.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

Sangeren

med Tillæg.

En Samling af ældre og nyere kristelige Sange
med
Melodier.

Pris $1.50 Netto. Portofrit tilsendt.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

Naar De reiser med „Norge", som afgaar fra New York den 1. December, saa kommer De hjem i god Tid for at spise Julefisken og Juletegrøden sammen med Deres gamle Bekendte, Juleaften. Husk, at De altid kan købe Deres Jule-Ekskursionsbillet billigt hos A. Mortensen & Co., 126 E. Kinzie Str., Chicago.